

Res no és perfecte

Un relat de: [desganat](#)

---

relatsencatala.com adverteix que aquest relat conté llenguatge que pot ferir algunes sensibilitats. No recomanat per menors de 18 anys.

Amb un toc entre deliciós i perfeccionista col·loca minuciosament un a un tots els components damunt la taula, el sopar ha de ser perfecte, no pot fallar res, cosa per la qual s'ha esmerçat en la decoració. A fora el temps és delicat, ni fred ni calor, l'època perfecta. La lluna, en tota la seva esplendor llueix un to entre ataronjat tirant a groguenc que entra pel finestral il·luminant tota la sala a través del cristall de les copes. És quan en Xavier tot encenent la llar de foc s'adona com d'equivocat estava, les coses mai són blanques o negres, els matisos són del més interessant, com el que ara hi ha al menjador amb aquella barreja de colors, els de la lluna i els del foc, que li confereixen el grau més extrem d'intimitat si és que aquesta té cap mena de mesura, ell ho desconeix.

Tot està en perfecta harmonia dins de la cambra quan de sobte se sent el soroll rústic i brusc del timbre de la porta. No pas per esperada la visita deixa de ser un sobresalt, el cor se li accelera al Xavier que es pren el pols i mira de calmar-se mentre encamina les seves passes cap a la porta. Quan l'ha oberta resta bocabadat davant de l'espectacle visual que li ofereix la convidada, tot és luxe en les formes d'aquell vestit negre, realçat per un halo blanc que irradia bellesa, serenor, mentre que la mirada dels seus ulls desprèn foc, passió.

Li pren la mà com a gest d'haver sobreviscut a la primera impressió i l'acompanya al menjador, vols quelcom per beure? Li hauria preguntat ell si no fos per aquella absurda timidesa que l'empetiteix en moments com aquest, en nits com aquesta, sap que aquesta no és una nit qualsevol. Ella s'asseu al sofà inclinant certs graus les cames i deixant entreveure un filó de cuixa pel tall del vestit, una mica d'armagnac amb glaçons és el que més se li escau pensa i desapareix porta enllà eixugant-se la suor que li emana de la front, qualsevol diria que es troba davant de la seva primera cita.

Quan torna de la cuina on ha preparat les begudes se la troba allà mateix, idènticament seguida on l'havia deixada.

El sent entrar rere seu, està neguitosa, no sap ben bé com actuar, té por de semblar massa frígida i que denoti una aparença falsa, però també té por d'apareixre als seus ulls com una noia qualsevol, no vol ser una noia qualsevol, per no saber no sap ni tant sols perquè s'ha posat aquell vestit tant elegant ensems que provocatiu que ha hagut de llogar aquella mateixa tarda en una botiga del centre. Ell l'atrau, sí, però... se li acosta cada vegada més per darrere, tem que un moviment brusc per part d'ella, un gest groller als seus ulls, espatlli tota la vetllada, s'espanta quan el va sentint aproximar-se i no pot treure's del cap que en un moment o altre l'esguerrerà. En un acte reflex gira el cap amb una mitja rialla que reconeix que no falla mai, i els resultats arriben de seguida quan li veu el mig somriure que li fa ell tot nerviós portant les copes d'armagnac.

Quan entra a la cambra roman quieta, no s'ha mogut ni un mil·límetre fins que se li ha atansat força, que ha estat quan ha fet aquella rialla mentre girava el cap, ara ja sap que mai no oblidarà aquest gest, la llar de foc brillant al fons rere la seva rossa caballera li ha arribat al més fons de l'ànima. Li fa un somris tot tremolant-li les mans i patint per les copes. Es posa davant seu, li abasta la copa que ella pren acaronent els dits d'en Xavier. Es posa més nerviós, tremola, fa una passa enrere.

Merda! Renega dins seu, no m'hauria pas d'haver atrevit, va pensant mentre assaboreix el cognac, ha fet una passa enrere i això significa que m'he excedit, massa aviat?

Ostres! No m'esperava aquesta reacció tant afable per part seva, és tan tendra. La mira als ulls mentre ella aixeca la cara de la copa, és bellíssima. S'aixeca del sofà es dirigeix cap a la taula i li separa la cadira del marge per començar a sopar, ella l'interpreta, s'aixeca lentament i es dirigeix cap a taula, s'asseu a la cadira i un cop ben posada ell li frega la mà a la galta, li gira la cara i la besa. Sap que ho havia de fer per trencar aquell gel que havia creat separant-se d'ella quan li ha fregat la mà. Quins llavis més tendres, quin gust de pintallavis tant magnífic.

Ep! Això no m'ho esperava, quin home més fogós, els llavis li bullen, i besa com els àngels, això no és veritat, això és un somni.

La vetllada va a bon ritme, s'ha menjat tots els plats que li he anat posant, els devora amb avidesa però alhora amb suavitat, es nota que sap estar a lloc. Hem parlat de tot, coneix de tots els temes que es treguin.

Déu n'hi do, quin esforç, si hagués deixat alguna cosa s'ho hauria pres malament, de segur, els menjars eren boníssims però amb un n'hauria tingut suficient com per viure tota la setmana. He tingut sort que tots els temes que ha tret són de fàcil abast per tothom, en el moment en que hagués tret qualsevol tema estrany m'hauria matat, què fa ara? S'aixeca, se m'acosta, falten les postres, em dona la mà? A on em vol dur? Segueix-lo tonta, no siguis tancada, com em pesen les cames i el ventre el tinc a rebentar, em fa seure davant la llar de foc, seuré, se'n va? A on?

Aquest és el meu moment, pensa Xavier, el cop de màgia sublim. Tornaré despul·lat, això s'ha de començar a engegar d'una vegada.

Mentre és fora em despullaré, en veure'm no podrà amagar-se i per fi es decidirà.

La lluna enfosqueix ràpidament als ulls d'ella mentre ell es delix movent, passejant amunt i avall, el peu damunt l'esbalaïdora catifa de pèl negre de la Marta, típica confusió que provoquen les rosses quan descobreixes que no ho són del tot. Nota el deliciós tacte que li proporciona pau a través del massatge, ensems ella, en una posició imitant les tisoires, el masturba amb lleus moviments ascendents i descendents també amb els peus. Torna lentament la lluna en obrir les parpelles en Xavier i descobreix els peus de Marta i la vànova xops d'un semen espès, contundent de setmanes de producció, que segurament hagués germinat dins les entranyes d'ella que en aquests moments gemegava d'intens plaer masturbador que no unanista. Des que havien abandonat la taula de sopar per seure's davant la llar de foc on van començar les carícies fins ara, amb trasllat al llit inclòs, han passat dues hores ben bé. Ara ell s'incorpora lentament fins quedar assegut damunt del llit i amb poca esma reposa els peus damunt la moqueta de l'habitació per acabar-se de llevar. Ella encara continua estesa damunt del llit respirant més assossegadament tot i no obrir els ulls en cap moment. Xavier, besant-li la front suada quan passa pel seu costat, es dirigeix cap a la cambra de bany, on encén l'aixeta de la dutxa i hi entra. Al cap d'una estona intueix, a través del vidre de la mampara, com s'aproxima la jove silueta de la Marta, entra, nua i xopa com l'ha deixada al llit i se li abraça efusivament, tornant-lo a embrutar de semen perquè n'havia quedat fins als pits que ara s'esclafen contra el seu diafragma, però no li molesta, l'estima amb bogeria. Al cap d'uns minuts, quan ella ja ha quedat ben molla d'exquisida aigua calenta, se li separa uns centímetres, els justos com per permetre's besar-li els mugrons que busca intensament amb la boca per després continuar baixant, llepar-li el melic assegurant-se, aquest cop entre les seves mans, el seu deliciós penis, acosatar-se'l a la boca i començar a succionar-lo amb força. Ella el desitja intensament, li agafa les mans, s'asseu al terra de la dutxa fet de fusta i que per tant és calent, com tota ella, s'hi estira obrint les cames i invitant-lo a ell perquè la penetri, el vol sentir amb tota la brutalitat dins seu, vol que aquell membre, que a la seva boca s'ha fet melós i dolç s'escorri aquest cop dins seu. Vol sentir l'escalfor d'aquella llavor, vol que germi, vol un fill seu, per assegurar-se el futur, per no sentir-se sola el dia de demà. En Xavier hi accedeix, tant de temps després i ara es troba valent per fer l'amor dues vegades seguides, a més ara era diferent, des que han començat les carícies davant la llar de foc que no s'havien dit paraula, ni ella li demanava ni ell ho volia, l'amor les substituïa. Ara, es jurava, ja ho tenia tot, ara ja es podia morir.